ایران ورزشی

www.Iran-varzeshi.com

| روزنامه ورزشی صبح ایران | صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی |

|تلفن:۱۴-۸۸۵۰۴۱۱۳|نمابر:۸۴۷۱۱۱۷۳|سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷-۸۸۵۰۱۳۰۰-۸۸۷۴۶۵۸۳|
انتشارات:۸۸۵۴۸۸۹۲و۵|امورمشترکین:۸۸۷۴۸۸۰۰-۸۸۵۲۱۹۵۴|
| نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ | Email: info@Iran-Varzeshi.com |
| صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ | چاپ: ایرانیان |

صفحه آخر

سال بیست و سوم | سه‌شنبه ۲۳ مهر ۱۳۹۸ | ۱۶ صفر ۱۴۴۱ | 15Oct 2019 | شماره ۶۳۲۴

@iranvarzeshii

عکس نوشت

رالی گردشگری و خانوادگی پلیس راهور ناجا

محسن عطایی

مسابقه قایق‌های بادبانی در ایتالیا

Getty Image

مسابقات موتورکراس بانوان

بهنام احمدخانی

حریف شناسی

نوید استاد رحیمی

سوسا، شاگردی با دستاوردهای آشنا

یک بحرین اتوبوسی

بحرین امروز متفاوت از تمامی روزهای پیشین است که آنها را می‌شناختیم. تیمی که همیشه با مؤلفه‌های فوتبال با حوصله و البته چرک عربی بازی می‌کند اما به این ریشه‌های قدیمی امروز باید انگاره‌های یک تفکر آشنا را هم اضافه کنیم. تفکری که ۸ سال تمام در فوتبال ایران نمونه متعالی و مدرنش را دیده بودیم و با آن نمایشی باصلابت اما نه چندان زیبا خروجی کارمان بود. حالا همین تفکر توسط یکی از شاگردان اصلی این مکتب در بحرین اجرا می‌شود.

اما هلیو فلیپه دیاز دِسوسا کیست؟ او متولد شهر ستوبال پرتغال است. تمام دوران بازیگری‌اش در سطح بزرگسالان به بازی برای تیم بزرگ شهر یعنی ویتوریا ستوبال گذشت. او ۱۸ سال برای این تیم بازی کرد و کفش‌هایش را در سال ۲۰۰۵ آویخت. ۴۲۴ بازی انجام داد و ۲۰ گل به ثمر رساند و یک بار هم برای تیم ملی بزرگسالان پرتغال به میدان رفت. او هیچ‌وقت برای تیم بزرگسالان سلسائوی اروپا نتوانست بازیکن قابل اعتنایی باشد اما در رده‌های سنی به یک موفقیت تاریخی رسید.

سوسا در سال ۱۹۸۹ به همراه ستاره‌هایی چون پائولو سوسا، ژائو پینتو و فرناندو کوتو و... به عربستان رفت تا در جام جهانی زیر ۲۰ ساله‌ها شرکت کند. تیمی که سرمربی‌اش کارلوس کی‌روش بود و شد نسل طلایی فوتبال پرتغال. آنها توانستند با شکست دادن تیم‌هایی چون کلمبیا و برزیل به فینال برسند و با ۲ گل از سد نیجریه بگذرند تا به‌عنوان قهرمانی دست پیدا کنند. هلیو سوسا در آن جام با شماره ۸ یکی از نفرات اصلی تیم کارلوس کی‌روش بود.

او کار مربیگری را در تیم ویتوریا ستوبال آغاز کرد و بعد از ۲ سال راهی تیم کوویلیا در سطح دوم شد. در سال ۲۰۰۹ هلیو به دنیای جدیدی قدم گذاشت که یک دهه با آن درگیر شد. او سرمربی تیم‌های پایه پرتغال شد و در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۸ به ترتیب با تیم‌های کمتر از ۱۷ سال و زیر ۱۹ سال به ۲ قهرمانی اروپا رسید و بازیکنانی چون رافائل لیائو زیر نظر او پرورش پیدا کردند. لیائو هم اکنون در تیم میلان بازی می‌کند و از او به‌عنوان امپایه جدید فوتبال یاد می‌شود. سوسا در سال ۲۰۱۹ و زمانی که هدایت تیم ملی بحرین را هم به عهده داشت، با تیم زیر ۲۰ ساله‌های پرتغال نتیجه ضعیفی در جام جهانی ۲۰۱۹ گرفت و در مرحله گروهی حذف شد.

بعد از حذف بحرین در مرحله یک هشتم نهایی رقابت‌های جام ملت‌های آسیا، فدراسیون فوتبال این کشور میروسلاو سوکوپ را اخراج کرد و چندی بعدی هلیو سوسای پرتغالی و ۵۰ ساله به‌عنوان سرمربی جدید تیم ملی فوتبال این کشور برگزیده شد. شاگرد خلف کارلوس کی‌روش که به تازگی روی نیمکت بحرین می‌نشیند. سوسا در نخستین گام تیمش را به قهرمانی رقابت‌های غرب آسیا رساند تا حسابی نزد هواداران و مسئولین فدراسیون فوتبال این کشور محبوب شود. آنها در ۲ گام نخست خود در مرحله دوم رقابت‌های انتخابی جام جهانی ۲۰۲۲ قطر و جام ملت‌های ۲۰۲۳ چین، موفق شدند عراق را با نتیجه یک بر یک متوقف کنند و سپس با یک گل از سد کامبوج بگذرند تا ۴ امتیازی شوند.

سوسا با بحرین فعلاً به ۴ برد، ۲ تساوی و یک باخت رسیده است. هر ۴ پیروزی با نتیجه یک بر صفر بوده و تنها باخت آنها هم در آخرین بازی، پیش از دیدار با ایران در جدالی دوستانه مقابل آذربایجان با نتیجه ۳ بر ۲ رقم خورد. یعنی سوسا در ۷ بازی که سرمربی بحرین بوده، به ۵ کلین‌شیت رسیده و تنها ۴ بار دروازه تیمش باز شده است. آنچه نشان می‌دهد که او در همین بدو ورود تا چه اندازه اتوبوس بحرین را سر و سامان داده! بحرین با سوسا تیم متفاوتی خواهد بود. تیمی بسته‌تر و تخریبی‌تر. حال باید دید این سرمربی ۵۰ ساله که تفکراتش به شدت به کارلوس کی‌روش شباهت دارد، مقابل تیم سابق استاد خود چه نتیجه‌ای را به دست می‌آورد.

ستاره

لژیونر تاریخ‌ساز در ترکیب بحرین

هلال احمر!

برخلاف تیم ملی ایران که لژیونرهای اروپایی فراوانی را در ترکیب خود دارد؛ بحرین تنها یک بازیکن شاغل در اروپا دارد. محمد الحردان هافبک ۲۱ ساله بحرینی‌ها که عضو تیم دسته دومی ولی بولد کلاب بود به تازگی از لیست این تیم کنار گذاشته شده و بدون باشگاه است. با این حساب تنها بازیکن شاغل در اروپای بحرینی‌ها عبدالله یوسف هلال به حساب می‌آید.

مهاجم ۲۶ ساله و ۱۹۴ سانتی‌متری بحرین در سال ۲۰۱۸ باشگاه المحرق را ترک کرد و به تیم بوهمیانس جمهوری چک پیوست. وی بعد از یک دوره کوتاه مدت، مورد توجه بهترین باشگاه کشور یعنی تیم اسلاویاپراگ قرار گرفت. هلال در دوره اول حضورش نتوانست برای اسلاویا به میدان برود و دوباره به بوهمیانس قرض داده شد اما در ابتدای این فصل به‌عنوان یکی از مهره‌های قابل اتکا به تیم پراگی برگشت.

او در این فصل در ۶ بازی برای تیم اسلاویا به میدان رفته و یک پاس گل هم داده است. آنها با ۶ امتیاز اختلاف نسبت به ویکتوریا پلژن صدرنشین لیگ چک به شمار می‌روند. با این حال اوج کار عبدالله یوسف هلال وقتی بود که به‌عنوان اولین بازیکن بحرینی تاریخ فرصت حضور در لیگ قهرمانان اروپا را پیدا کرد.

اسلاویا پراگ در گروه مرگ این فصل چمپیونزلیگ با تیم‌های اینتر، بارسلونا و دورتموند همگروه شد. آنها در اولین گام به ورزشگاه جوزپه مه‌آتزای میلان رفتند و با نتیجه یک بر یک میزبان قدرتمند خود یعنی اینتر را متوقف کردند. هلال در دقیقه ۷۹ به زمین آمد تا به خط دفاع تیمش کمک کند و از گل زده حفاظت کند. اتفاقی که رخ نداد و بارلا، هافبک اینتر در دقیقه ۹۲ موفق شد گل تساوی‌بخش را به ثمر برساند اما عبدالله یوسف هلال به یک تاریخ‌سازی بزرگ رسید.

حالا این مهاجم بلندقامت امید اصلی گلزنی بحرین مقابل ایران در کنار اسماعیل عبداللطیف باتجربه به حساب می‌آید و مدافعان ایران باید مراقب او و قد و قامت بلندش باشند. این بازیکن به همراه سردار آزمون تنها بازیکنان داخل زمین در بازی امشب هستند که در این فصل لیگ قهرمانان اروپا حضور داشته‌اند. با این تفاوت که سردار ۲ گل زده و هلال تنها ۱۱ دقیقه به میدان رفته است.

کیش و مات

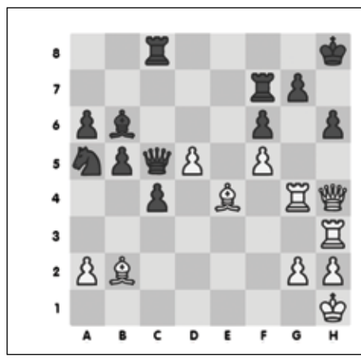

سفید شروع می‌کند و در ۳ حرکت مات می‌کند

سفید	سیاه
Qxh6	g x h6
Rxh6	R h7
Bxf6	—

بحرین و آن خاطرات منحوس

لطفا بی‌رحم باشید!

بازی با بحرین برای فوتبال ایران همیشه یک بازی خاص بوده. فرقی نمی‌کند که این بازی کجا و چه زمانی برگزار شود. حمرها برای فوتبال ایران همیشه لقمه گلوگیری بوده‌اند که همیشه خاطرات چرک را تداعی کرده‌اند. خاطراتی که نقطه عطف آن مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۲ و بازی لعنتی منامه بوده. روزی که با چشم‌های اشکبار شاهد رقص شغال‌های بحرینی با پرچم عربستان بودیم.

داغ این ننگ تا ابد روی پیشانی بحرین باقی مانده و با هیچ آب زمزمی پاک نخواهد شد. داغی که تاریخ بازی‌های دو تیم را به دو فصل مجزای قبل و بعد خود تقسیم کرده و بدل به یک نقطه عطف سیاه شده. مثل یک زخم کاری و عمیق که جای آن همیشه در قلب ما باقی مانده و ما را آزار می‌دهد. در طول این سال‌ها بارها و بارها با بحرین سرشاخ شده‌ایم و آنها را مجازات کرده‌ایم اما حتی برد ۶ گله نیز نتوانسته آن زخم ناسور نفرت انگیز را مرهم بگذارد. بحرین امروز البته تیمی نیست که بتواند ما را آزار دهد اما رژه خاطرات منحوس گذشته در سلول‌های خاکستری، به این بازی معنا و مفهوم دیگری می‌دهد. تیمی که باید برابرش بیش از همیشه مایه بگذاریم، بجنگیم و بی‌رحم باشیم.

عکس: امیررضا استواری

به یاد تلخ‌ترین بازی با بحرین

دیگر مهم نیست بلاژویچ در کتابش چه می‌نویسد

فرشاد کاس نژاد

Farshad Casnejad

هر بار هنگام بازی با بحرین یاد معروف‌ترین بازی ایران - بحرین می‌افتم. در راه جام‌جهانی ۲۰۰۲، با میروسلاو بلاژویچ. آن ناکامی بزرگ در منامه. می‌توانستیم اولین صعود پی در پی به جام جهانی را جشن بگیریم اما همه رویاها بر باد رفت. جریانی که میروسلاو بلاژویچ در فوتبال ایران ساخته بود، بزرگتر از خود بلاژویچ بود. او اگرچه مربی شگفت‌انگیز جام جهانی ۹۸ بود و بعد به ایران آمده بود اما برای راه انداختن جریان آن دوگانه پرهیاهوی مربی ایرانی و مربی خارجی در فوتبال ایران بهترین گزینه نبود، برعکس تومیسلاو ایویچ که کاش چندین سال زودتر با او چنین جریان بزرگی در ایران پا می‌گرفت اما بلاژویچ چهره اول آن جریان در آغاز دهه ۸۰ شد و البته آنقدر پرهیاهو بود که بتواند آن جریان را پر سر و صدا جلوه دهد.

بلاژویچ اما بد باخت. در منامه یکباره تمام رویاها سوختند و بحرین با پرچم عربستان دور افتخار زد. آنها که می‌خواستند با بلاژویچ جریان سنتی فوتبال ایران را عقب برانند، حتی بیش از آنکه از ناکامی در راه جام‌جهانی حس ناامیدکننده‌ای داشته باشند، بلکه جریان دوست‌داشتنی چند الف بچه (تعبیر محمد مایلی‌کهن از روزنامه‌نگاران ورزشی حامی آن جریان) را شکست‌خورده دیدند و حسرت خوردند. اگرچه این هم مثل هر جریانی در فوتبال دوباره پا گرفت و اثر گذاشت.

فوتبال ایران با هجمه گسترده‌ای از سوی چهره‌هایی مثل علی پروین و ناصر حجازی مواجه بود و مخالفت با بلاژویچ نه فقط مخالفت با او، بلکه مخالفت با هر جریان نو در فوتبال ایران برای حفظ بازار کار بود. از این منظر آن شکست تلخ در منامه فوتبال ایران را دچار تردید، دردسر، جدل‌های دوباره و هزار و یک حکایت کرد.

داستان کشک بادمجان، بخش فانتزی قصه آن روزها بود. گفته می‌شد تیم ملی پیش از آن بازی کشک بادمجان خورده و این ناپرهیزی روی بازی بازیکنان اثر گذاشته است. سال‌ها بعد رضا چلنگر درباره آن روز گفت: «کشک بادمجان نبود ولی سفارت ما را در یک هتل میهمان کرد. ناهار خیلی مفصلی خوردیم و هیچ‌کس به غذاها نه نگفت. بلاژ عصبی شده بود و دید هیچ کنترلی روی تیم نیست. هضم این غذا ۶ ساعت قبل بازی سخت بود. فضای ورزشگاه را هم بد سازماندهی کرده بودند. هر بلندگوی بحرینی‌ها به اندازه من بود. تعداد کمی از تماشاگران ایران به ورزشگاه آمدند. آنها الفاظ رکیک فارسی را هم به کار می‌بردند و ما را عصبی می‌کردند. داور هم بازی از دستش در رفت؛ شاید هم تعمدی.»

بلاژویچ اما هرگز درباره آن بازی توضیح دقیقی نداد و سال‌ها بعد درباره کتابی حرف زد که می‌خواهد پیش از مرگش (که عمرش بیش باد) منتشر کند: «کتابی نوشته‌ام که تا زمان مرگم چاپ نخواهم کرد. در آن کتاب یک بخش مفصل به بازی ایران و بحرین اختصاص داده‌ام و در آن تمام جزئیات آن شب را نوشته‌ام تا ایرانی‌ها متوجه شوند در آن شب چه گذشت. به عمر خودم رازهای آن شب را افشا نمی‌کنم و تمامی آنها را در وجودم حفظ می‌کنم. امکان ندارد حرفی در این باره بزنم. کتاب من چند میلیون تیراژ خواهد داشت. پاسخ همه سؤالات را در آن می‌دهم.»

حالا دیگر مهم نیست بلاژویچ در کتابش چه می‌نویسد. فوتبال ایران باید پروازهای بلندتری می‌کرد تا آن شکست به خاطره‌ای مضحک تبدیل شود.

ایران - بحرین از نمای نزدیک

[01] هلیو فلیپه دیاز سوسا مربی پرتغالی هدایت بحرین را بر عهده دارد که همانند مارک ویلموتس بعد از ناکامی حمرها در جام ملت ها به عنوان مربی این تیم انتخاب شده و البته سابقه شاگردی کارلوس کی روش سرمربی سابق ایران را در کارنامه دارد.

[02] آخرین بازی ایران و بحرین در مرحله گروهی جام ملت‌های آسیا در سال ۲۰۱۵ برگزار شد که شاگردان کی‌روش با ۲ گل توانستند این تیم را شکست دهند.

[03] پرگل ترین بازی ایران و بحرین در سال ۲۰۱۱ در ورزشگاه آزادی برگزار شد که بحرین بعد از اخراج بازیکنش در نخستین ثانیه‌های بازی، در نهایت ۶ گل از ایران دریافت کرد.

[04] آخرین پیروزی بحرین مقابل ایران به سال ۲۰۰۹ باز می‌گردد که بحرینی‌ها توانستند با حساب ۴ بر ۲ تیم ملی را با هدایت علی دایی شکست دهند.

[05] بحرین در فاصله کمتر از ۳ ماه پیش توانست در عراق، با شکست تیم میزبان در بازی پایانی، قهرمان بازیهای غرب آسیا شود.

[06] بهترین گلزن بحرینی‌ها اسماعیل عبداللطیف نام دارد که ۳۳ سال سن دارد و تاکنون توانسته ۴۰ گل به ثمر برساند.

[07] مهمترین ستاره بحرین در حال حاضر عبدالله یوسف هلال است که در تیم اسلاویاپراگ بازی می کند و تنها لژیونر این تیم است.

[08] در سال ۲۰۱۲ گابریل کالدرون سرمربی آرژانتینی کنونی پرسپولیس هدایت بحرین را بر عهده داشت و بعد از گذشت حدودا یک سال و کسب نتایج نه چندان درخشان از کار برکنار شد.

[09] قضاوت این دیدار را والنتین کووالینکو ازبکستانی برعهده خواهد داشت.

[10] بزرگترین غایب بحرین در این بازی اسماعیل عبداللطیف است که در دیدار دوستانه برابر آذربایجان مصدوم شد و برای بازگشت به ۱۰ روز زمان نیاز دارد و به این ترتیب دیدار برابر ایران را از دست داد.

آماده‌ای آقای ویلموتس؟

سامان موحدی‌راد

Saman MovahediRad

بعد از دو بازی آسان و دو بازی دوستانه حالا یکی از اولین بازی‌های مهم تیم ملی در مرحله مقدماتی انتخابی جام‌جهانی در پیش است؛ دیداری که می‌توان آن را شروع جدی تیم ملی فوتبال با هدایت مارک ویلموتس دانست.

تیم ملی با دو پیروزی و مجموع ۱۶ گل زده در هفته چهارم رقابت‌های انتخابی جام‌جهانی به مصاف بحرین می‌رود؛ تیمی که جزو قدرت‌های برتر آسیا نیست ولی همیشه یک حریف چغر و بدبدن برای تیم ملی کشورمان بود و در کنار عراق در این مرحله از رقابت‌های انتخابی جام‌جهانی از مهم‌ترین رقبای تیم ملی به حساب می‌آید، به‌ویژه اینکه ما از رقابت با این تیم یک سابقه ذهنی بد با خاطراتی ناخوشایند هم داریم و این موضوع در کنار تحولات سیاسی منطقه در چندسال اخیر می‌تواند رقابت امشب در ورزشگاه ملی منامه را به یک محک و معیار مناسب برای مارک ویلموتس تبدیل کند.

نکته جالب ماجرا شاید اینجا باشد که وقتی کارلوس کی‌روش هم به تیم ملی آمد در همان نخستین بازی‌هایی که هدایت تیم را بر عهده داشت به مصاف بحرین رفت و با یک پیروزی پرگل برابر این تیم امضای خودش را پای تیم ملی زد و نزدیک به ۸ سال بر صندلی تیم ملی نشست. شاید این تکرار تاریخی فرصتی برای ویلموتس هم باشد تا نشان دهد برد پرگل برابر کامبوج تنها درهم کوبیدن یک تیم ضعیف آسیایی نبود، بلکه شروع دورانی است که تیم ملی در آن قرار است پرشور و عطش بازی کند و به رقبایش رحم نکند. رقابت امشب برابر بحرین علاوه بر اینکه یک آزمایش مهم برای مارک ویلموتس است، تلاشی هم برای حفظ صدرنشینی تیم ملی است.

تیم ملی کشورمان از دو بازی خود ۶ امتیاز دارد و در صدر جدول گروهش ایستاده است. در رتبه‌های بعدی عراق و بحرینی حضور دارند که هر دو ۴ امتیازی هستند و امیدوارند با لغزش ایران خیلی سریع خودشان را به صدر جدول گروه برسانند. به علاوه اینکه زدن ۱۶ گل در دو بازی توسط تیم ملی موجب شده سایر رقبای اصلی حسابی روی بازی‌های تیم ملی و نتایج آن تمرکز کنند از این رو تداوم پیروزی‌های تیم ملی در این مرحله از رقابت‌ها اهمیت ویژه‌ای دارد.

با این حال به‌نظر می‌رسد تیم ملی برای کسب سومین پیروزی پیاپی‌اش راه دشواری در پیش داشته باشد، خاصه اینکه بدانیم تیم ملی تا کنون موفق نشده در خاک بحرین این تیم را مغلوب کند. آیا مارک ویلموتس می‌تواند این رکورد ناراحت‌کننده را بشکند و به اولین مربی فاتح در منامه تبدیل شود؟ خودش که در کنفرانس خبری قبل از بازی با اشاره به همین طلسم شکست‌ناپذیری بحرین در منامه می‌گوید آمده تا تاریخ را عوض کند.

پرده ویژه

سام ستارزاده

ژرمن‌ها آماده بازگشت می‌شوند

دژاووی اواخر سده بیستم میلادی مدتی بود که برای آلمان یوآخیم لوو تکرار شده‌بود. آلمانی که پنج سال قبل در ماراکانا پرچم خود را درکنار چهارمین و مقتدرانه‌ترین جام‌جهانی تاریخ خود به اهتزاز درآورده‌بود، با افت فنی ستاره‌های پا به سن گذاشته‌اش دست‌و پنجه نرم می‌کرد. چه در روسیه که پس از هشتاد سال کناررفتن از جام‌جهانی در نخستین دور را تحمل‌کردند و چه در لیگ ملت‌های اروپا، آوردگاهی که در آن برابر مقهور نمایش هلند و فرانسه شدند. یوآخیم لوو چندی پیش وارد چهاردهمین سال سرمربیگری خود در تیم‌ملی آلمان شد؛ ولی برای بازگشت به جایگاه سابق خود نیاز داشت از فیفادی پیش‌رو بهترین استفاده ممکن را برای تزریق خونی تازه به پیکره نیمه‌جان مانشافت بگیرد.

هر اندازه که در این سال‌ها بزرگسالان ژرمن سایه‌ای از آلمان ویرانگر ۲۰۱۴ هم نبودند، تیم زیر ۲۱ سال این کشور میوه برنامه‌ریزی بلندمدت و سرمایه‌گذاری کلانشان در فوتبال پایه را برای آلمان‌ها چید.

در همین دوران افول تیم اصلی که فتح جام کنفدراسیون‌ها بزرگ‌ترین دستاوردشان بوده‌است، شاگردان استفان کونتز پابه‌پای اسپانیا قله فوتبال جوانان اروپا را به تسخیر خود درآوردند. غلبه بر لاروخا در دیدار نهایی سال ۲۰۱۷، پیروزی کوچک ژرمن‌ها بوده‌است؛ ولی علی‌رغم این‌که ماتادورها در فینال یوروی امسال انتقام نبرد کراکو را در اودینه ایتالیا گرفتند، رایافتن پنج بازیکن از این تیم خوش‌آتیه برد بزرگ‌تری برای فوتبال آلمان‌بود.

نادیم امیری، گلزن افغانی‌تبار فینال اودینه، به‌همراه سوات سردار، لوکا والدشمیت، رابین کخ و لوکاس کلاسترمن نام‌های جدید لیست یوآخیم لوو برای دیدار دوستانه با آرژانتین و مصاف با استونی بودند. از میان آنها، تنها کلاسترمن، مدافع کناری لایپزیگ، در ماه‌های قبل سابقه دعوت به تیم‌ملی را داشت. او برابر صربستان و هلند به گونه‌ای مطمئن عمل‌کرد که خیال لوو از بازی‌دادن به جاشوا کیمیچ در میانه میدان کاملاً آسوده باشد. والداشمیت، آقای گل یورو که در آن تورنمنت غیر از اسپانیا توپ را به دروازه سایر رقبای مانشافت دوخت، در هر دو دیدار ژرمن‌ها یکی از آغازگرها بود.

البته پوست‌اندازی آلمان‌هادر این پنج نفر خلاصه نمی‌شود؛ بلکه در دو بازی اخیر DFB جوان‌های باسابقه‌تر تیم نیز بار مسئولیت ستارگانی نظیر کروس و اوزیل را با موفقیت بر دوش کشیدند. کیمیش با ۲۴ سال سن خود را میراث‌داری شایسته برای بازوبند کاپیتانی مانوئل نویر نشان‌داد.

سرخی گنابری در پیراهن سفید ملی به‌اندازه بایرن‌مونیخ درخشید. پاس کلاسترمن را از میان چهار مدافع آرژانتینی به تور دروازه رساند و دقایقی بعد به کای هاورتز ۲۰ ساله کمک‌کرد تا طعم زدن گل ملی را بچشد. تیمو ورنر در ۲۳سالگی یک گل انفرادی تماشایی به استونی زد تا گل‌های ملی‌اش دورقمی شوند. جولیان برانت و نیکولاس زوله نیز در ترکیب اصلی مانشافت به تعداد بازی‌های باکیفیت خود افزودند.

هرچند ازدست‌دادن پیروزی دوگله مقابل آرژانتین برای این آلمان جوان ناگوار بود، ولی فعلاً به نتایج نهایی دیدارهای نیومانشافت یوآخیم لوو نباید نگریست.

با توجه به این‌که بیش از نیمی از این بازیکنان هنوز مرز ۲۵سالگی را نپیموده‌اند و تعداد بازی‌های ملی‌شان به تعداد انگشتان دست‌وپا نرسیده است، ارائه نمایش منظم در دورتمومند و تالین می‌تواند پیش‌درآمدی باشد بر آلمانی که سال آینده و در جام ملت‌ها می‌خواهد بازگشتی تکراری برای خودشان و البته رعب‌آور برای سایر مدعیان رقم بزند.

طنزیم

هومن جعفری

استقلال و سندروم استکهلم

خبر آمده بود که استقلال و سایپا بر سر علی دشتی با هم توافق کرده‌اند. اولش فکر کردیم که استقلالی‌ها با اتکا به ضرب المثل مال بد بیخ ریش صاحبش، قصد پس دادن دشتی به سایپا را دارند اما متوجه شدیم که استقلالی‌ها دچار سندروم استکهلم شده‌اند و قصد دارند دشتی را نگه دارند. آنها قبل از این هم در چند مقطع این فرصت را داشتند تا خود را از شر تبریزی نجات دهند اما متأسفانه هر بار بیشتر از قبل بر حفظ او پافشاری کردند و نتیجه‌اش هم شده حال و روز الان‌شان!

سندروم استکهلم، بیماری آبی‌پوشان است. در این بیماری، فرد گروگان گرفته شده به تدریج با فرد گروگانگیر اوکی می‌شود و بعد با هم عجین می‌شوند و بعد کار به جایی می‌رسد که امکان دارد فرد گروگان گرفته شده جانش را هم در راه نجات فرد گروگانگیر فدا کند! در استقلال دقیقاً همین اتفاق رخ داده. آنها مشغول فدا کردن جانشان برای خریدهای بد این چند سال هستند. از تبریزی بگیرید تا دشتی! چیزی که این روزها استقلال نیاز دارد تغییر مدیر نیست. یک روانشناس و مذاکره کننده خبره امور گروگانگیری را بفرستی داخل ساختمان، بلکه شانس بیاوریم و همه چیز بدون خون و خونریزی و شلیک گلوله حل شود!

حافظه تاریخی

مجتبی رفیعی

ایران ورزشی

استیلی: از بازی تیم ملی لذت بردم

دایی: بدون اغراق استقلال بهترین تیم ایران است

کریمی: منتقدان تیم ملی تا بازی بعد صبر کنند

۸ سال پیش در چنین روزی تیتر یک روزنامه ایران‌ورزشی به اظهارنظر علی دایی سرمربی وقت تیم راه‌آهن اختصاص داشت.

او که تیمش فردای همان روز قرار بود با استقلال بازی کند، معتقد بود استقلال بهترین تیم ایران است و هر تیمی آرزو دارد بازیکنان استقلال را در اختیار داشته باشد.

او بازی با استقلال را هیجان‌انگیز دانسته بود: «استقلال و پرسپولیس تیم‌های پرطرفداری هستند که حضور تماشاگران در بازی‌های آنها هیجان و جذابیت بازی را افزایش می‌دهد. حساب این بازی با بازی‌های دیگر جدا است و با توجه به اینکه راه‌آهن و استقلال خوب بازی می‌کنند، بازی جمعه ما بسیار جذاب و تماشایی از آب در خواهد آمد.»

ملاک ارزیابی استقلال برای دایی، بازی این تیم در انزلی نبود: «اگر بازی استقلال مقابل ملوان را که در شرایط بد جوی و زمینی انجام شد، کنار بگذارید و به سایر بازی‌های این تیم نگاه کنید، خواهید دید که این تیم برخلاف خیلی از تیم‌ها از نوسان کمتری برخوردار بوده است. بی‌اغراق می‌گویم که استقلال در حال حاضر بهترین تیم ایران است. این تیم بازیکنان خیلی خوب دارد که کار ما را برای پیروزی برابر آنها سخت می‌کند.»

دایی در ادامه با بیان اینکه هر مربی آرزو دارد بازیکنان استقلال را در اختیار داشته باشد، گفت: «به طور حتم هر مربی با داشتن بازیکنان باکیفیت کار راحت‌تری دارد و راحت‌تر می‌تواند نکات تاکتیکی‌اش را به تیم دیکته کند. داشتن بازیکنان استقلال آرزوی هر مربی است البته باید بگویم بازیکنان راه‌آهن هم بسیار زحمت می‌کشند و با تلاش روزافزون و انگیزه بالایی که دارند سعی می‌کنند نتایج بد هفته‌های قبل را جبران کنند.»

دایی که عقیده داشت پیروزی احتمالی راه‌آهن برابر استقلال باعث می‌شد این تیم وارد یک روند رو به رشد شود، به این پیروزی امیدوار بود: «به دیدار با استقلال با دید دیگری نگاه می‌کنیم. نتیجه این بازی خیلی می‌تواند به پاک کردن نتایج نه چندان خوب هفته‌های قبل ما کمک کند و همین موضوع انگیزه دو چندانی به بازیکنان ما داده است. ما می‌خواهیم یک شروع دیگر را برای خود رقم بزنیم تا به موفقیت‌های آینده دست پیدا کنیم.»

دایی درحالی به این موارد اشاره کرد که حاضر نشد برخلاف قبل حرفی درباره پرسپولیس بزند. در سوی دیگر این مقابله، پرویز مظلومی ایستاده بود که اطمینان داشت می‌تواند استقلال را با سربلندی از بازی با راه‌آهن بیرون بیاورد: «فرداشب بازی سختی در پیش داریم و راه‌آهن از کادر فنی و بازیکنان کارآمدی سود می‌برد اما ما برای رسیدن به صدر جدول باید ۳ امتیاز بازی را به دست آوریم.»

مظلومی در حالی دایی را مربی کارآمدی می‌دانست که سال قبل ۲ بار او را شکست داده بود! سرمربی استقلال تیمش را مدعی قهرمانی می‌دانست: «استقلال مدعی اصلی قهرمانی است و به همین دلیل افرادی هستند که در انتظار ناکامی ما هستند اما مجموعه استقلال با قدرت ایستاده و به کار خود ادامه می‌دهد. از مدیریت گرفته تا کادر فنی و بازیکنان همه یکدل و یکصدا به دنبال قهرمانی هستند و تا اینجا ثابت کرده‌اند درصدی کوتاهی نمی‌کنند.»